

Arrest

nr. 156 018 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 4 april 2013 werd betekend aan verzoekers en die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10-01.2012 werd ingediend door:

N., H. B. [...]

Geboren te [...] op [...]

+ echtgenote

N. P.I, H. [...]

Geboren te [...] op [...]

+ wettelijke vertegenwoordigers van

N., P. (°[...] te [...]) •

Nationaliteit: Nepal

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie - met name dat verzoeker in België verblijft sinds januari 2005 en verzoekster sinds juli 2009, dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat zij een huurovereenkomst voorleggen, dat zij werkbereid zijn, dat zij reeds gewerkt hebben en loonfiches voorleggen, dat zij arbeidskaarten C en arbeidsovereenkomsten voorleggen, dat zij facturen voorleggen, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat verzoeker reeds meer dan 7 jaar in België verblijft, dat hij steeds een lopende procedure heeft gehad en dat hij door dit lange verblijf in België niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Verzoeker wist echter dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 20.01.2005, werd afgesloten op 19.12.2007 met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29.01.2008, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 11 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Verzoekers halen aan dat zij onredelijk lang moesten wachten op een beslissing inzake een vorige aanvraag 9bis, doch ook hier geldt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, dit niet aan verzoekers een automatisch recht op verblijf geeft. Het indienen van een aanvraag conform artikel 9bis opent geen recht op verblijf. Pt element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet. Het feit dat verzoeker nog steeds in België verblijft, is het gevolg van zijn eigen keuze om geen gevolg te geven aan

het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor dit niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

De asielaanvraag van verzoekster, ingediend op 29.07.2009, werd afgesloten op 23.03.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het CGVS. Aan verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 09.12.2010. Verzoekers dienden dus beiden te voldoen aan hun wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, hetgeen zij nagelaten hebben, waardoor het argument dat zij nog steeds in België verblijven, geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren en dat zij loonfiches, arbeidsovereenkomsten en arbeidskaarten C voorleggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedures van betrokkenen werden afgesloten op 19.12.2007 en 23.03.2010 vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Het argument dat zij gebonden zouden zijn aan hun arbeidsovereenkomsten, kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Tevens werd op 7 maart 2013 ten aanzien van eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van D. B. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
N., H. B. geboren te [...]*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 19.12.2007 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis eveneens afgesloten met een weigeringsbeslissing op datum van 07.03.2013."

Tevens werd op 7 maart 2013 ook ten aanzien van tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de derde bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van D. B. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
N. P.I, H. geboren te [...]*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 23.03.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het CGVS. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis eveneens afgesloten met een weigeringsbeslissing op datum van 07.03.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in een verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

Op de vraag van de voorzitter naar de samenhang tussen de verschillende bestreden beslissingen, houdt de advocaat van verzoekers een pleidooi zonder specifiek in te gaan op de vraag van de voorzitter.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in een enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

De beslissingen werden afzonderlijk aan verzoeker betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in een enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Een verder onderzoek van de exceptie opgeworpen in de nota met opmerkingen, dat verzoekers geen belang hebben bij het beroep tegen de bevelen omdat deze genomen zijn in toepassing van een gebonden bevoegdheid, is *in casu* niet nodig.

Dienvolgens wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard voor de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing), dit is de beslissing van 7 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel betoogt verzoeker een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat

verzoekers ook het gelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM geschonden acht.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 10.01.2012 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Népal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn.

Bovendien hebben zij hun leven opgebouwd in België. Het is bij gevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekers dienden een regularisatieaanvraag in op 10.01.2012 en op 07.03.2013 verklaarde verwerende partij de aanvraag onontvankelijk.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom zij een onontvankelijkheidsbeslissing kregen naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag, terwijl de aanvraag van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werden verklaard.

Gelieve in de bijlage een voorbeeld te vinden van beslissingen die door DVZ ontvankelijk werden verklaard. Verwerende partij verklaart in deze beslissing echter niet waarom deze ontvankelijk werden verklaard.

Het is voor verzoekers onbegrijpelijk waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en de andere aanvraag wel ten gronde werd behandeld.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekers en een schending is van het gelijkheidsbeginsel !

2. De elementen van integratie - met name dat verzoeker in België verblijft sinds januari 2005 en verzoekster sinds juli 2009, dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat zij een huurovereenkomst voorleggen, dat zij werkbereid zijn, dat zij steeds gewerkt hebben en loonfiches voorleggen, dat zij arbeidskaarten C en arbeidsovereenkomsten voorleggen, dat zij facturen voorleggen, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoekers van mening zijn, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van hun aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoekers!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging..

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

3. Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat verzoeker reeds meer dan 7 jaar in België verblijft, dat hij steeds een lopende procedure heeft gehad en dat hij door dit lange verblijf in België niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Verzoeker wist echter dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 20.01.2005, werd afgesloten op 19.12.2007 met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29.01.2008, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 11 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Verzoekers halen aan dat zij onredelijk lang moesten wachten op een beslissing inzake een vorige aanvraag 9bis, doch ook hier geldt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, dit niet aan verzoekers een automatisch recht op verblijf geeft. Het indienen van een aanvraag conform artikel 9bis opent geen recht op verblijf. Pt element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet. Het feit dat verzoeker nog steeds in België verblijft, is het gevolg van zijn eigen keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor dit niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

De asielaanvraag van verzoekster, ingediend op 29.07.2009, werd afgesloten op 23.03.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het CGVS. Aan verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 09.12.2010. Verzoekers dienden dus beiden te voldoen aan hun wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, hetgeen zij nagelaten hebben, waardoor het argument dat zij nog steeds in België verblijven, geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Dat verzoekers er steeds alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers!

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat zij gekozen hebben voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat hun veiligheid er gegarandeerd kan worden.

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verzoekers hebben het recht om te wachten op een beslissing in hun procédure. Door de duur hiervan, zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden ontstaan en wordt de ratio legis van artikel 9 bis geschonden door hier geen rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekers niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat er sprake is van integratie.

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dat hier geen rekening mee gehouden moet worden, omdat de integratie voortgekomen is uit illegaal verblijf, volstaat niet!

De integratie van verzoekers is uiteraard het gevolg van hun houding, van hun inspanningen en hun goede wil.

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoekers. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

4. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden 10.01.2012 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009. Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu

dat de criteria van de instructie nog steeds zelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende redenering om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel média als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden lange asielprocedures humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter

zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt; wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(citaat uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet)

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekers dan dienden zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, ni. het feit dat verzoekers hun aanvraag in Népal zouden hebben kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekers gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreken, zeer goed onze gewoontes kennen en zich uitstekend hebben aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd zijn.

Dat verzoekers van mening zijn dat zij aan de voorwaarden voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen..

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naai aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk5), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 (3dagen voor deze beslissing) mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werden deze beslissingen genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Indien men, desondanks. het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schenden, dient het verblijf van cliënten sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DYZ die deze criteria handhaafde.

Deze criteria stelt het volgende:

" Immers vreemdelingen die vier jaar in de procédure zitten (drie jaar indien er schoolplichtige kinderen zijn), dienen geen buitengewone omstandigheden aan te tonen. Zij komen in aanmerking voor regularisatie gelet op hun langdurige procédure.

Ondertussen werden er nog bijkomende verduidelijkingen aangebracht inzake regularisatie en komen personen die gedurende diezelfde periode geen betekening van een uitvoerbare beslissing hebben ontvangen, eveneens in aanmerking tot regularisatie. Deze richtlijn wordt ondertussen ook steeds opnieuw gevolgd door de Directeur-Generaal Dienst Vreemdelingenzaken, uiteraard behoudens criminele feiten."

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen, bijgevolg dienen ze geregulariseerd te worden!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet omdat zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies dd 19.07.2009, dat zij ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen!

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare pleiten heeft gepleegd, hun langdurige procédure, het feit dat zij een dochter hebben die in België is geboren, en in België opgroeit..."

3.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers hun betoog opbouwen rond het volgens hen wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De stelling van verzoekers dat het kabinet van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”.

Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog inzake de schending van het rechtzekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

In zoverre verzoekers aldus betogen dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriepen alsnog op de aanvraag hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie vallen, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoekers zich immers niet kunnen beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu verzoekers in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in een andere ‘gelijkaardige zaak’ de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter *contra legem* zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het

gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

Het verzoekschrift kenmerkt zich verder door het herhalen van de motivering van de bestreden beslissing, waarop dan een kritiek wordt geformuleerd omdat verzoekers niet akkoord kunnen gaan met de bestreden beslissing.

Doorheen het verzoekschrift stellen verzoekers dat, integendeel tot wat verweerder aangeeft, er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, verwijzen opnieuw naar elementen uit de aanvraag en stellen dat zij volledig aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoen. Aldus geven verzoekers blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfsmachtigingsaanvraag van verzoekers ten gronde te beoordelen.

De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing is ingegaan op alle argumenten die verzoekers in de verblijfsmachtigingsaanvraag heeft aangebracht. De aanvraag vermeldt onder "A. Buitengewone omstandigheden": verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van zijn langdurig verblijf in België, hij verblijft al meer dan 7 jaar in België, zijn echtgenote sinds juli 2009, dat hij in 2009 een aanvraag heeft ingediend die anderhalf jaar later een definitief antwoord kreeg. En daarna gaat verzoeker in op: langdurig verblijf, prangende humanitaire situatie.

Het staat *in casu* niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Inzoverre verzoekers niet akkoord gaan met verweerders standpunt dat de integratie, werkbereidheid, de duur van het verblijf in België, de asielprocedure en de vorige procedure om machtiging tot verblijf niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient te worden geduïd dat verweerders standpunt niet kennelijk onredelijk is en dat het daarenboven in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers voeren tevens een schending aan van artikel 3 van het EVRM aangezien de bestreden beslissing inhoudt dat zij in Nepal een aanvraag zouden kunnen indienen waar zij menen blootgesteld te zullen worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekers niet enig bewijs voorleggen van grote persoonlijke problemen die zij in het herkomstland hebben ondervonden. Verzoekers beweren ook dat zij uit vrees voor vervolgingen hun land verlieten. Opnieuw komt het aan verzoekers toe om hiervan minstens een begin van bewijs bij te brengen.

Het is niet betwist dat verzoeker sinds 2007 aanwezig is op het Belgische grondgebied, maar nadat zijn asielaanvraag werd afgesloten, niet vrijwillig is teruggekeerd. Dit geldt eveneens voor zijn echtgenote die sinds 2009 in België verblijft. Sinds de asielaanvraag werd afgesloten, hebben zij, zoals zou mogen verwacht worden van een vreemdeling die stelt omwille van ernstige problemen niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, geen nieuwe asielaanvraag ingediend. De Raad wenst hierbij ook te benadrukken dat bij een ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM in beginsel de verzoeker niet louter kan verwijzen naar algemene rapporten doch dat eveneens rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker en dat de specifieke beweringen van een verzoeker moeten worden gestaafd door andere bewijselementen. De verklaringen vormen dan ook geen objectief bewijs en de verwijzingen naar rapporten en informatie uit de media tonen geenszins aan dat de situatie in Nepal concreet op hen van toepassing is, daargelaten de vraag of deze beweerde algemene "*levensgevaarlijke*" situatie op zich voldoende aannemelijk is gemaakt.

Er kan derhalve niet worden besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien er bij de verblijfsmachtigingsaanvraag geen nieuwe dienstige stukken werden voorgelegd, vermocht verweerder derhalve te verwijzen naar het feit dat verzoekers hun asielaanvraag werd afgewezen en kon hij in redelijkheid stellen dat verzoekers niet aantoonde dat zij om veiligheidsredenen niet in staat zouden zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Waar verzoekers tot slot stellen te voldoen aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden en dat indien er getwijfeld werd aan de lokale verankering, verweerder een advies had dienen te vragen bij de Commissie voor Advies, dient nogmaals te worden aangestipt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, met name of er geldige buitengewone omstandigheden zijn. Bijgevolg is dit betoog niet dienstig.

Verzoekers lichten toe dat hun argumentatie in het geheel moet worden bekeken, maar tonen hiermee evenmin aan dat verweerder de situatie incorrect heeft beoordeeld. Uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

De uiteenzetting van verzoekers laat geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.3. Wat “de middelen tegen het bevel” betreft, wordt verwezen naar de bespreking onder punt 2. over de ontvankelijkheid van het beroep.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft en verzoekers hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES